

— Гърбътъ бе, бате Славе... Не мога да се облѣка!

Погледнаха му гърба, червенъ като керемида и напукавъ.

— Какво е туй чудо, бре? Какво си правилъ?

— викна Слави. — Ами ти цѣлъ си изгорѣлъ...

— Искахъ... искахъ да си смѣня кожата... о-о... боли, мамичко... искахъ да ми излѣзе черна кожа, бе бате Славе, като на ония... Ти нали каза...

— Ахъ ти умникъ такъвъ, че ти за истина ли го взе, бре — ядоса се Слави. — Любене, я скоро дай шишето съ дървеното масло за салатата. Добре, че го взехме тазъ сутринъ, иначе какво щѣхме да правимъ тозъ хубостникъ! Чакай сега!

Той налѣ на дланъта си масло и започна да маже гърба на Чочо.

Чочо завика по-силно. Цѣлото му тѣло горѣше. Когато го намазаха, той лѣсна, като червена мекица. Насила облѣкоха ризата му. Слави взе неговата раница и тръгнаха полека да се връщатъ. Любенъ надуваше хармоничката, за да забравятъ прежеждието, но Чочо презъ цѣлиятъ пѣтъ му пригласяше съ охкания. На нѣколко пѣти спираха да починатъ. Най-последъ се смѣкнаха въ града. Заведоха Чоча въ дома му.

— Хайде сега, — каза Слави, — преди да легнешъ, да се намажешъ още веднажъ. Пъкъ другъ пѣтъ — да питашъ, какъ ставатъ тия работи. Искаше да станешъ Чочо змея — ама то изведнажъ не може. Преди това ще се превърнешъ на ракъ — и то червенъ, че чакъ тогазъ ще смѣнишъ кожата. Разбра ли?